

1. Normaal?

In de gang van ons notariskantoor - naast de koffieautomaat, zoekend naar een muntje in mijn broekzak - zei ik tegen mijn collega Lex:

‘Dat was nou weer eens een lekker feestje gisteravond. Dikke pret.’

‘Is dat zo Bob?’ zei Lex, terwijl hij me aandachtig bekeek.

‘Je loopt er anders niet al te best bij vandaag. Je ziet er knap afgedraaid uit.’

Ik wuifde zijn opmerkingen weg:

‘Er werd natuurlijk ook stevig gedronken door iedereen, zo’n soort vrolijke boel was het.’

‘Toch sta je er knap verkreukeld bij Bob... En wat zie ik toch aan je?’

‘Niks joh.’

‘Ja,’ Lex keek onderzoekend naar me, ‘die drinkers zullen dan wel lol hebben, wij dragen de lasten.’

‘Ach,’ zei ik, ‘dat feesten, dat moet ook op zijn tijd. Hoort erbij, heel normaal.’

‘Drinkers om je heen?’ zei Lex, ‘chaos, onvoorspelbaar.’

‘Je moet het leuke er wel een beetje van willen inzien,’ hield ik vol.

‘Het leuke?’ Lex trok een vies gezicht. Voor jou? Leuk om er naast te zitten? Zwabberen, emoties, ruziën en agressie... Kijk ‘s naar je eigen alco-vriendin, Bob, hoe zit dat dan?’

‘Met mijn Andrea?’

‘Ja,’ zei Lex, ‘ik begrijp eerlijk gezegd niet dat je ‘het uithoudt. Had ze je – hoorde ik - aangevallen of zoiets?’

‘Welnee, schei uit man. Gewoon een beetje ruzie over niks.’

‘Noem het maar niks. Er was een ziekenwagen aan te pas gekomen toch?’

‘Dat wel. Nee, dat was iets anders.’

‘Ze was gewond toch?’

‘Nee hoor.’

‘Die ziekenwagen dan?’

‘Die was voor iemand anders.’

‘Ik dacht voor jouw vriendin?’

‘Nee hoor, nee nee.’

‘Jij was dat meisje aan het zoenen toch?’

‘Nee, ach joh, zo’n gek moment.’
‘Zij draaide anders mooi het ziekenhuis in.’
‘Ja, maar dat was Andrea niet.’
‘Toch wel degene met wie jij druk was?’
‘Ja Lex, ik weet best wie je bedoelt.’
‘Nou, hoe kon dat dan Bob?’

Ik moest even denken. Gelukkig had ik het muntje dat ik al die tijd gezocht had boven water. Dat gaf me wat pauze. Muntje in de koffiemachine stoppen, keuzeknopjes....

‘Ja God,’ zei ik toen het apparaat eenmaal liep, ‘dat meisje viel, denk ik. Misschien. Kan, ze was knap teut.’

‘Gevallen?’ vroeg Lex, ‘terwijl jij haar aan het zoenen was?’

‘Joh Lex, ik herinner me het niet zo in detail. Ik had - bij wijze van uitzondering, ik ben zelf gestopt met drank, dat weet je toch, die avond ook iets gedronken namelijk. Ze hadden me een cocktail aangesmeerd en als je dat ontwend bent, dan onthoud je slecht.’

‘Bob, laat me nou niet lachen. Het verhaal gaat dat jij met dat meisje in een gangetje stond en dat zij even later in het ziekenhuis lag. Hoe kan dat dan?’

‘Ja dat weet ik dus niet zo precies.’

‘Oh oh. Jij en zij daar in dat gangetje..., en ineens ligt zij in het ziekenhuis. En jij weet niks? Wat heb je dan tegen de politie verteld? Die hebben het opgeschreven.’

‘Lex, man schei toch uit... we stonden daar achterin die afgehuurde soos, en ineens – heel raar – was ze verdwenen. Alsof ze verdampt of vervlogen was. Weg, foetsie.’

‘Wat was het dan?’

‘Dat weet ik dus niet. Feit is dat ze later op de grond in de kelder werd gevonden. Bewusteloos en met een schedelbasisfractuur.’

‘Terwijl jij haar vast had?’

‘Dat zeggen ze, dat ik haar vasthield. Ik was daar in dat gangetje met de sigarettenautomaat bezig.

We stonden daar gewoon en misschien, ze zwaaide op haar benen, heeft ze even achteruit geleund - misschien hoor - want waar ze was, daar was eerst een muur. Dat bleek dus een deur te zijn achteraf, waarachter een trap steil naar beneden naar die kelder voerde. Daar lag ze ineens. Plat op de grond, twee meter lager. Ik wist dat niet, ik hoorde dat later. Ze was ineens weg. Ik ben

gewoon naar mijn tafeltje gegaan. Maar daar aan ons tafeltje, daar was ze ook niet. Heel idioot.'

'Oh Bob, 'nou zie ik ineens wat er met je is, je hebt geen bril meer op! Heb je lenzen?'

'Nee,' reageerde ik, 'mijn bril is gisteravond gesneuveld.'

'Ach...' reageerde Lex, 'is er verder nog iets gebeurd?'
Lex keek slimmig - hij dacht natuurlijk dat hij me gevangen had:

'Bonje, klapjes?'

'Welnee man,' zei ik, 'alleen die bril. Dat is niks.'

'Noem het maar niks allemaal! Een in het ziekenhuis, jouw bril geslachtofferd en Andrea weer giftig. Leuk avondje.'

'Dat komt allemaal wel weer goed, en mijn Andreaatje corrigeert zich wel weer.'

'Ja dát verhaal kennen we. Al duizend keer beloofd.'

'Nou zeg Lex... ze bedoelt het heus goed.'

'Bob, eerst pas jij je op allerlei manieren aan bij je drinkster, en vervolgens ga je haar verdedigen?'

'Ho even Lex, ik wacht het gewoon rustig af.'

'Afwachten, met jouw lot in dronkemanshanden?
Afwachten brengt je van kwaad tot erger.'

‘Kalm een beetje alsjeblieft...’

‘Kalm, waarom? De dingen van de drinkers gladstrijken, dat is verraad aan jezelf. Ga eens na waar je automatisch allemaal al rekening mee houdt, en wat je me nou net eigenlijk allemaal weer vertelt...’

‘Ja, als je alles gaat optellen.’

Ik was het gesprek al meer dan zat, maar Lex was niet alleen mij collega, ook mijn teamleider. De baas dus.

‘Ja, interessant Bob! Waarom, waarom? Waarom pas je jezelf zo aan, wat levert het eigenlijk op?’

‘Boekhouden, Lex, dat doen we op kantoor, niet thuis. En vanmiddag is m’n bril trouwens weer klaar, ik moet wel wat eerder weg straks.’

‘Je zou het toch eens aan Hennie moeten vragen,’ zei Lex, ‘die had ook zo’n last van andermans drankpartijen.’

‘Hennie?’ reageerde ik - allang blij dat het ergens anders over ging - ‘is zij zo’n goed voorbeeld dan?’

‘Nou, zij heeft het wel mooi opgelost,’ zei Lex, ‘met haar zogenaamde lieverds, die feitelijk alleen maar lastig waren. Vraag haar eens, hoe zij haar eigen leventje weer in een prettig spoor heeft kunnen krijgen. Ze praat er graag over.’

Het liefst had ik Lex voor bemoeial uitgemaakt. Maar zo zonder de gisteren gesneuvelde bril, dat maakte me wat hulpeloos. En dan het feit dat ik die middag eerder weg moest voor die bril - iets waarvoor ik hem nodig had.

Met een:

‘Hmmm... ik zal eens zien,’ maakte ik me er vanaf. Toch... Enkele maanden later was alles veranderd. Lex was opnieuw degene tegen wie ik het vertelde.